Singurătate

Cred că s-ar putea alcătui repertoriul unei întregi stagiuni cu scrieri, mai mult anglo-saxone, despre actori shakespearieni în pragul vârstei a treia, măsurându-și existența proprie cu viața imaginară a personajelor interpretate. Aceste scrieri se numesc piese și oricând un fragment din **Hamlet** sau **Richard al III-lea** poate împinge conflictul, introducând criteriul măreției modelului pentru a pune la locul lor dezamăgirile și neputințele interpretului.

William Luce completează această bogată bibliografie cu un nume real, cel al lui John Barrymore, membru al unei celebre familii artistice americane, clan prezent de peste o sută de ani în actualitate, cu prestațiile artistice dar și cu peripețiile scandaloase ale vieții: strănepoata Drew, și ea actriță de film – ce altceva să fii, când te cheamă Barrymore? –, duce astăzi înainte, cu panaș (pe ecran și în clinici de dezintoxicare) tradiția polivalentă a familiei. Dramaturgia modernă permite abordarea crudă, atât sub raportul limbajului, cât și al transformării pulsiunilor în act, a laturii sordide din persoana publică: vedeta vorbește urît, bea și își înșală nevasta, adorată în urmă cu puțin timp; e la fel ca toți oamenii obișnuiți, ceea ce nu poate fi decât o sursă de satisfacție: dacă nu putem fi toți buni, măcar să ni se arate asemănarea în rău.

Pentru actor, textul lui Luce este foarte ofertant, cuprinzând multiple identități: interpretul care spune „bună seara" spectatorilor anunțându-i că le va povesti viața lui Barrymore, Barrymore însuși, actorul de cabaret și personajele lui Shakespeare, cele numite și cele presupuse. Ștefan Iordache este în același timp toate aceste persoane și el transmite bucuria de a fi câștigător în cel mai periculos joc dintre cele inventate de oameni: al delegării de personalitate. E momentul când cele nouăzeci și nouă de procente de transpirație care, conform gândirii comune, alcătuiesc talentul, au fost de mult uitate și rămâne vizibil acel unic procent de inspirație, *altfel* la actorii mari decât la actorii doar buni. Scenografia sugerează toate ambianțele, la granița dintre minciuna scenei și adevărul culiselor, păpușile de un stat de om trimit la inconsistența celor ce păreau că joacă un rol în viața pasagerului printre roluri. Regizorul din apariațiile scenice ale regizorului, Gelu Colceag, a știut să-și ocrotească penumbra în care evoluează. Combinația acestor solide componente asigură calitatea superioară a produsului finit. Din când în când, se observă în toată această țesătură strălucirea firului de adevăr, frica față de ceea ce vine după boală, găsindu-l pe om, actor sau nu, întotdeauna singur. Sunt momentele când Iordache și Colceag caută și găsesc dimensiunea shakespeariană a sentimentelor de dincolo de vorbele (prea multe) ale lui William Luce.

Magdalena Boiangiu

BARRYMORE de **William Luce**. Traducerea: **Dana Lovinescu**. Adaptarea: **Radu Beligan** și **Liviu Dorneanu** ● TEATRUL NAȚIONAL "I.L. CARAGIALE" din BUCUREȘTI & SELECT MANAGEMENT ART-SMART ● Data reprezentației: **18 ianuarie 2000** ● Regia: **Gelu Colceag** ● Decorul: **Puiu Antemir** ● Costumele: **Janine** ● Muzica: **Nicu Alifantis** ● Coregrafia: **Roxana Colceag** ● Distribuția: **Ștefan Iordache** (Barrymore), **Gelu Colceag** (Frank, Ned).

foto: Mihail E. Cratofil

https://biblioteca-digitala.ro